

Bencz Boldizsár:

Honvág

Így,
Istenhez közel, imába bukott fejjel,
milyen jó volna, ha csak egyszer is
megbékélni
két nagy fekély-fészekkel:
a lelkemmel, a szívemmel.
Jó Istenem,
be is régen imádkoztam,
ugye nem haragszol,
hogy most is sírva hoztam,
oltár-asztalodra letenni ezt a pillanatot.
Ugye te is hallod?
alant a kikötőben búcsúzik egy hajó,
haza indul! . . .
hahó!
Édes nagy Isten
szabadíts meg a kintul!
Ó,
szabadíts meg a kintul.
miért élvezel ebben?
miért tetszik ez neked?,
miért mosolygód
ezt a gyűrött, nyomorék bolondot,
aki mindenhova vágyom
s amikor ott vagyok, ha otthon is,
onnan is
a menekülést várom,
s míg naponta
tűzes vassal vert rabként
börtönöm falait jajongva
döngetem, öklözöm, verem,
már minden hajó messze kinn jár
déli verőfényben lilás-zöld tengeren.

(Algir; Notre Dame d' Afrique 1934)